

[Niels Matthiasen.]

andre adgang til gengivelse af udsendelser; „andre“ er et meget vidt begreb. Det næstmeste ville næsten være at lave det hele som genudsendelse på den måde. Her tror jeg man må finde frem til en bedre formulering; jeg husker godt den specielle lejlighed, hr. Hastrup nævnte, hvor der var diskussion mellem undervisningsminister K. B. Andersen og hr. Poul Møller, og det besvær, vi dengang havde med at finde frem til en båndoptagelse. Men vi blev da kloge af skade, så nu har vi alle politiske udsendelser og diskussioner på bånd, og fjernsynets har vi taget på lydband, så hvis hr. Hastrup skulle være i bekneb, er vi da villige til at låne ham sådanne udsendelser. Jeg skal nøjes med i hvert fald at gøre den bemærkning, at vi kan se, der ligger nogle problemer, som vi er parat til at drøfte i et udvalg, hvor vi kan se på tingene.

Ib Thyregod: Det forslag, som er fremsat af hr. Hastrup m. fl., har jo nær forbindelse med det forslag, som for nylig har været fremme i Nordisk Råd om et berigtigelsesinstitut for radio og fjernsyn.

Det er klart, at det problem, som navnlig gør sig gældende her, er spørgsmålet om, hvorledes de personer, selskaber og andre, som på en eller anden måde krænktes af en udsendelse i radio eller fjernsyn, er stillet over for radio og fjernsyn, og hvorledes de kan dokumentere, hvad der er blevet sagt ved den pågældende lejlighed. Det må her være nærliggende at foretage en sammenligning med pressen. For pressens vedkommende har vi en presselov, som fastsætter ganske bestemte ansvarsregler, som vi kender det fra en række retssager, hvorefter redaktørerne er ansvarlige for artikler i bladene, også for læserbreve, og hvori der findes nøje regler om, hvorledes dette ansvar skal placeres. Vi har et pressenævn, vi har afleveringspligt for dagbladene og andre blade, og vi har arkiver, bl. a. på de pågældende blade, men også arkiver i øvrigt til opbevaring af dette materiale. Stillingen over for pressen er derfor ganske klar, og presseloven går helt tilbage til 1938.

Hvis vi derimod ser på radio og fjernsyn, må det være ganske klart, at der her er

tale om et underudviklet område i denne henseende. Vi har ingen regler som presselovens om ansvaret for radio- og fjernsynsudsendelser, hvis tilsvarende tilfælde, som har været aktuelle for dagspressens vedkommende, skulle komme til at foreligge. Vi har nogle publiceringsregler om medarbejdernes pligter i forbindelse med udsendelser bl. a. i TV-aktuelt og TV-avisen om, at det skal være alsidige, kulturelle udsendelser; men vi har ingen regler om, hvorledes ansvaret skal placeres, hvis der sker en overtrædelse af disse regler. Vi har ikke noget nævn svarende til pressenævnet, og vi har ikke noget arkiv svarende til det arkiv, som findes for bladenes vedkommende; der er ingen afleveringspligt, således som vi har det for bladenes vedkommende. Det er derfor ganske klart, at Nordisk Råd har taget fat på noget meget afgørende ved at stille dette forslag om berigtigelser, som rører ved hele spørgsmålet om forholdet mellem pressen på den ene side og radio og fjernsyn på den anden side.

Nu har vi jo dygtige og loyale TV- og radiomedarbejdere, og det har bevirket, at disse spørgsmål heldigvis ikke er blevet aktuelle i større omfang. Der har ikke været konkrete tilfælde, hvor vi kan sige at der har været et afgørende behov for båndoptagelser. Men det er givet, at det er et problem, som vil komme til at foreligge i fremtiden; jeg tænker ikke alene på forbrugerudsendelserne, men også på udtalelser; hvor personer, institutioner, selskaber og firmaer omtales. Det er klart, at der her kan blive en række berigtigelsesproblemer og ansvarsproblemer af forskellig karakter, og i det øjeblik en sådan sag opstår, har vi altså ikke de samme muligheder for at slå fast, hvad der er blevet sagt ved den pågældende lejlighed, som vi har det inden for pressen. Nu har kulturministeren ganske vist redegjort for, at man i et vist omfang opbevarer sådanne udsendelser; jeg forstår, at der er tale om, at man opbevarer bånd af udsendelserne i 30 dage. Men der kan meget vel gå længere tid, inden spørgsmålet om det nærmere indhold af en udsendelse bliver aktuelt, og der tiltrænges regler ikke alene for opbevaring af fjernsyns- og radiobånd, men også for ansvaret i disse tilfælde. Derfor må det være naturligt, at det pro-